

Creating a Vessel

The Call of Torah - R. Munk

1 "A man or woman who shall dissociate by taking a nazirite vow of abstinence for the sake of HASHEM; 3 from new

By taking a nazirite vow of abstinence for the sake of Hashem. A classic story of the time of the Mishnah was told by the Kohen Gadol, Shimon HaTzaddik. He had made it a practice never to eat of the guilt-offering of a nazir who had become contaminated. This was because he was suspicious of the motives that led such a nazir to take his nazirite vow in the first place. The only time when Shimon HaTzaddik did eat of such a sacrifice occurred after he confronted a very handsome young nazir who had arrived from the south at the end of the prescribed period to have his hair cut off and to offer the associated sacrifice. The nazir had unusually beautiful curly hair and an elegant bearing. When asked how could he have committed himself to have his beautiful hair destroyed, the young man told about having been a shepherd for his father in his native town. Once when he went to draw water for the flock, he was overcome by the beauty of his own image reflected in the water and he was tempted to sinful thoughts. Sensing that his evil inclination was threatening to destroy him, he said to himself, "You good-for-nothing! Why are you strutting around in a world that is not yours, while your fate is but

to rot? In the Name of Heaven, I will cut off that hair." [With these words he had, in effect taken upon himself the nazirite vow for a period of time. When that period came to an end he would cut off his hair.] When Shimon HaTzaddik heard that, he got up, embraced him and said "May there be many like you in Israel to take upon themselves the nazirite vow! It is with you in mind that the Torah speaks of taking a nazirite vow of abstinence for the sake of Hashem. (Nedarim 9b).

3

Iron

For there is a source for silver, and a place where gold is refined. Iron is taken from the soil, and copper is smelted from stone.

7

Living Inspiration - R. Tatz

Just as the body has its root in the neshama (soul), so too the inner wisdom has a higher root. This root of wisdom is ratzon, desire. In this source lies the origin of all inner life. The outer mind can never initiate, it can only respond. The inner mind is all initiative, and its own beginning is desire.

Every process has a beginning. Before the process begins there is nothing, emptiness. Suddenly, there is something — the flash of an idea, the surge of energy which the mind feels at the beginning of a project. At the interface between that emptiness, that potential, and the very first spark of thought, is desire. It is the motivating energy of bringing something into being from nothing. Of course, it is infinitely short-lived: once we become aware of the thought it is present, already formed. But the moment of flashing-in leaves a residue of energy in the mind, a "high", and we can savor it briefly.

Before anything can happen it must be motivated, and that motivation is ratzon — "desire" or "will". It is the flash of conception.

This ratzon is a mysterious force in the mind. It is the source of all inner life. The numerical value of ratzon רצון is also that of "source"; and of שמו "His Name" — the ultimate source. No thought or action can ever be traced more deeply than to this point; no cause can ever be defined which underlies it: it is the root cause, the deepest source of all outflow in the mind and neshama

2 אמת טרה-5 ירחם ה

אסור להם (נ. כג.) וברש"י: מלא, לא תברכם בחפזון ובכהילות, אלא בכונה ובלב שלם. — בברכת כהנים נאמר "וצונו לברך את עמו ישראל באהבה". ואפשר כי מכאן הוא המקור על ציווי של אהבה, (עיי' מג"א או"ח קכח, יח.) הוא ענין של "אמור מלא" — "בלב שלם" — ציווי מיוחד הוא על הכהנים בדין של אהבה, ומתוך האהבה יוצאת הברכה, ועושים ברכה על ענין האהבה שמצוירים. והנה באהבת הבריות מצוירים כל ישראל, אבל על הכהנים יש דין מיוחד באהבת הבריות שתצא מזה ברכה לעם ישראל. (ועיי' תחומא בס"א "אמור מלא ונקוד פת"ח לומר שצריך אדם ליתן שלום לחברו בפה "מלא").

4 - מבאר לנו הכתוב כי הלא

לכל דבר דובר ישנו מקום מוצאו, מקום התחלתו! כל דבר הלא יש לו שורש אשר ממנו הולדתו. וביריעה זאת מגיעים אנו בזה לסיבה הראשונה, לסיבת כל הסיבות, אל שורש כל השרשים, הוא הבורא יתי"ש.

6

כזה הוא יסוד הבריאה בכללה, וככה הוא סוד האדם בבנינו ובכל עבודותינו, כי זקדים ראשית כל התחלה על דבר, באופן כזה אשר כל מעשיו, וכל העתיד להבנות מהם, הכל יהיו נכללים ונמצאים בכח בהתחלה שלו, עד שגמר הענינים יהיה כמעט נשלם באותה ההתחלה, ולא תהי' חסר כי אם התוצאה מ"כח אל הפועל", — אין כל דבר, אין כל "בפועל", — אם לא תקדים לו ה"כח". ה"כח" הנהו בבחינת "גרעין", "יריעה", לכל העתיד לבא, כל התולדות היוצאות, כבר נכללו ונגמרו עד הסוף בתוך הגרעין. — בלתי הגרעין ודאי כי לא תהיה, ולא תקום, כל היתה. זהו ענין אשר פירש הרמב"ן ז"ל (שם א, כח) על פסוק (שם א, כב) "ירבך אותם אלקים לאמר", "הוא המאמר שנתן בהם כח התולדה". — הוא סוד ענין ה"כח", הוא המקיים כל הבריאה, כל ב"פועל" יש בתוכו ענין של "כח" על קיום העתיד, וכן נמשך הענין עד אין סוף, בראשית דבר בא הכח להבפועל, ומזה הבפועל בא עוד הכח לבפועל שני וכן חוזר חלילה.

In fact, if one can generate the ruthless honesty required for this exercise, when one traces one's motivation down to the underlying desire which subsumes all the more superficial desires, that one all-encompassing desire is an accurate definition of who one is essentially.

Each motivation has a reason, a goal — if I could achieve this, it would lead to that, and so on. But ultimately the one final tachlis (purpose) to which all the others lead, the one which has no ulterior element, that which one wants because one wants it — that is the source.

This deep root is the tool of bechira (free will); one can begin to understand why bechira is expressed as the crowning glory of the human, the very tzelem Elokim, "image of G-d" element in the human structure.

Not only is this area of *ratzon* the root of the personality; in a certain sense it is the entire personality: once an active desire exists all else in the personality is no more than machinery, mechanisms for implementing that desire. A close analogy is the way a physical action is performed: once the brain has generated the nerve impulse which passes down the nerves to the muscles causing the action, the process is automatic. The nerve and muscle functions are mechanical; animals are no different, and even a machine could duplicate those components of the process. The only part which is uniquely human is the initial generating of the idea which results in mechanical function. In terms of meaning, that is everything. All the rest is technical. Meaningful change can only be a change at the level of will, the level of human decision concerning which acts to perform. Changes in the mechanics — which muscles are to be used and how, for example, are insignificant; these are simply variations in the means.

13

The spiritual

forces operating at moments of beginning are unique. "*Hakol holech achar harosh* — Everything goes after the beginning": the

entire course of any process is determined by its beginning. This is because a beginning is a conception, and conception represents the laying down of the genes which are the blueprint for everything which is built later. The spiritual rule is that the closer to the moment of conception, the more potent and critical the forces: a small injury to the human body may not be of major significance in an adult; a fetus during its development is much more sensitive to such an event; and a minute change to the genes may have the most far-reaching results imaginable.

*At the moment of conception all details are being coded most potently; it is therefore the most critical moment. No subsequent moment can ever have the intensity and significance of that first moment. The flash of conception contains everything, all later development is simply a revelation of what was created during that first flash.

Naor Gethas: Insights - R. Liff

R' Yitzchak said: "The Torah teaches us that when a person does a *mitzvah*, he should do so with a complete and happy heart. Had Reuven known that the Torah would record that he attempted to save Yosef from his brothers, he would have put him on his shoulders and run with him home. And if Aharon had known that the Torah would record that he would be happy when he met Moshe Rabbeinu after [Moshe] was chosen to be the Redeemer, he would have come with drums and cymbals. And if Boaz had known that the *Megillah* would record that he gave Ruth some parched grain to eat, he would have given her a royal banquet" (*Yalkut Shimoni Rus* 604).

12

Similarly, any changes made superficially in the personal are really only changes in strategy: how to go about achieving the same end in a different way. The only truly meaningful change must be a change in the root. The technical machinery of the mind and body are slaves to the goal, the *ratzon*. It is too easy to make changes superficially; often these changes reflect a stubborn and very effective method of avoiding confrontation with the core, the "real you". Spiritual growth requires that confrontation, difficult though it may be. The battle is to fight through to one's own core, to acknowledge and lay it bare, to reach that interface with the Root of the *neschama* which is beyond it and which animates and inspires.

14

צדקן של דברים, ויטודיים הם, כי תורה הקדושה זקוקה היא להתקדם לה קבלה, וכי הקבלה אמנם היא העיקר, בלעדיו הקבלה לא תתחיל כלום, ולא זאת אלא כי בהקבלה — בתוכה כבר אצורה כל התורה, והנה הדברים ודאי חידושיים הם, אבל באמת כשמסתכלים היטב רואים כלל זה בכל צעד וצעד במהלך כל מעשינו וכל פעולותינו, כי לא נפעל כלום טרם ישנו בראשונה הדבר המהווה לזאת הפעולה, זה המהווה אשר כבר מוכן בו כל גמרו של הדבר, וכמו שבכתביה לא יתכן כלום להכתב בלי דיו, והרצפה לכתוב דבר מה עליו ודאי למלא מקודם את העט בדיו, והרואה אותיות שנכתבים, יודע ודאי כי העט מלא עם דיו! זה דבר פשוט ומושכל ראשון, וככה הוא סוד הדבר שבלי קבלה לא

תצא שום מעשה, "קבלה" קודם מעשה נקרא כי נתמלא כאן "רוח" ו"אהבה" "חפץ" ו"רצון" אשר זה יכריח מבצע כל הענין. כמו שבלי בניין בהמנוע, הרכבת "לא תרוץ" בשום אופן, כן ה"רוח" הוא ה"בניין" להגשמת כל דבר, כמה שהאדם לוקח וממלא עצמו עם "בניין", ממלא עצמו עם "רוח", עד כמה שהאדם מלא באהבה חפץ ורצון להדבר, עד כדי כך כח לו "לרוץ", כח לו לבא ליד מעשה.

15

התביעה היתה על המטבת שבקרבתם שלא חייבה אותם במעשה יותר גדול, שלא היתה במדה מרובה כזאת שתוליד מעשה של אחרים פסומות, אלא המטבת היתה במדה מוגבלת עד כאן ותו לא.

166

ענין נוסף יש בכלל ההכנה לקראת הזמן והוא השאיפה והרצון והצו להצליח ולגדול בתורה ויראה, והבטחון שבעוה"י נוכח תהיה לגדולים בתורה, ואף על פי שהגאון מדה מגונה ביותר ומתועבת בעיני הקב"ה. מכל מקום לפעמים יתכן ומדת הגאון דרושה ונתוצה לעבודת האדם, והוא מענין "יגובה לכו בדרכי ה'" (דברי הימים ב' י' ו) ולכן בגשתנו לעבודה הרוחנית בראשית הזמן, עלינו לא לזלזל בכוחות עצמנו ולהסתפק בקטנות במעט ידיעה במסי הנלמדת, אלא עלינו לשאוף לגדול ולעלות בתורה ויראה כאחד הגדולים, ולבטוח שבידינו ובכוחותינו להשיג זאת. ואף שנראה זאת כגאוה, מ"מ גאוה זו ראויה ישרה לפניו יתברך.

17 Sicks Messer

And they came, everyone whose heart stirred him up. None of [those who came] had learned the craftsmanship from a teacher nor had trained himself. But he discovered within himself the ability to do so. His heart stirred him up in the ways of Hashem to come before Moshe and declare, "I will do whatever my Master commands" (*Shemos* 35:21).

הקבלה, היה אצלם, אצל הכלל ישראל, קבלה החלטית וחזקה כי יעשו כל אשר יצוה עליהם, ובוזה כבר הכל מסתיים. מאשר כי אמנם בזאת, בהקבלה על התורה, הכל, כל התורה. בשלמותה, כבר נגמר ודאי. הקבלה, היא היא ההתחלה של התורה, ובההתחלה, אמנם ספון ונגזר בה כבר כל התורה כולה עד גמירא - כאילו עשאו!"

21

ואמנם, מאמרם ז"ל זה קשה באמת להבין, האם נאמר שדורו של אחשורוש היו יותר גדולים מן דור המדברי? הרי זה לא שייך כלל אף להעלות על הדעת, הלא מאמרם ז"ל "ראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי", לא נאמר כי אם על דור המדברי ולא על דורו של מרדכי. בעצמה של תורה ודאי כי דור המדברי היו יותר גדולים מכל דור שלאחריהם, "לומדים" ודאי היו דור המדברי יותר גדולים מדורו של מרדכי, אלא הוא הענין הגדול אשר גילו לנו חז"ל בזה, כי כל ענין התורה וקיומה לא נמדד כלל לא ב"תנאים" (לשון הגמי ברכות כ.) לא עם "לומדות", כל הענין נמדד כי אם עם גדלות ה"קבלה", ויותר חזקה, בענין לנו חז"ל כי אמנם כן כי בדורו של מרדכי היתה יותר גדולה, ויותר חזקה, בענין "קבלה" המימדיה היא לגמרי אחרת, במדת הקבלה, יתכן ודאי כי איש עם הארץ, איש טרם הספיק ללמוד התורה, והוא יעמוד במעלה יתירה מאשר איש תלמיד חכם וגם גדול, אם הקבלה אצלו (אצל הראשון) יותר גדולה ויותר חזקה. - עליו נאמר "וילכו ויעשו" - מעלה עליהם הכתוב כאילו עשאו! אמרו (בהגדה

וזה הכונה חייבת לבוא מתוך הכרה נכונה במהות חובת עבודתו, וראה בלוצאטו (מסלת ישרים פ"א) שכתב "וכשחסתכל עוד בדבר תראה כי השלימות האמתי הוא רק הדיבקות בו יתברך וכו'. אמנם לכשיזכה אדם לטובה הזאת ראוי שיעמול ראשונה וישתדל בביגועו לקנותה, והיינו שישתדל לידבק בו יתברך בכח מעשים שתולדותם זה הענין והם הם המצוות". נמצא שמחשבת הדיבקות בו יתברך חייבת להיות המניע לכל פעולות המצוות, ולזה ודאי שנדרשת הכנה מיוחדת, ומבלעדיה אינו חושב כלל אודות הדיבקות וכל מצוותיו הם בגדר מלומדה.

24

ובהעמקה נוספת יש לבאר ענין ההכנה לתורה באופן אחר, בשעה שמכין עצמו לתורה ועושה כפי יכולתו כדי שתורתו ומצוותיו יעשו באופן המשובח ביותר שיכול להיות, שונה מאוד תורתו מאשר נעשית בגדר מצות אנשים מלומדה, שהרי נתן מעצמו עבור התורה וכאילו הקריב עצמו ונפשו עבור התורה, ובכך שיבח את מעשה מצותו, אמנם בעת שניגש לתורה ללא הכנה, נעשות פעולותיו בצורה יבישה וחסר לו כל השמנונית של מעשה המצוה.

26

הב"ח (טור א"ח סי' מ"ז) האיר את עינינו בכיאר סוגיה זו, ודבריו הם הלכתא גבירתא איך צריכה להיות הגישה לתורה, וראוי הוא שנעמק בדבריו. "ונראה דכוונתו ית' מעולם היתה שנהיה עוסקים בתורה כדי שתתעצם נשמתינו בעצמות ורחמינות וקדושת מקור מוצא התורה" - הקב"ה נתן לנו את התורה שעל ידה נתרבק במקור מוצא התורה - בהקב"ה, דהיינו התורה היא כלי שבאמצעותו מתרבים בקב"ה - "ולכן נתן הקב"ה תורת אמת לישראל במתנה שלא תשתכח מאתנו, כדי שתתרבק נשמתינו וגופינו... בתורה, ואם היו עוסקים בתורה על הכוונה הזאת היו המה מרכבה היכל לשכינתו יתב', שהיתה השכינה ממש בקרבם כי היכל ה' המה" - כל אחד מישראל צריך להיות היכל השם, וזאת ע"י דיבקות בתורה - שהיא דיבקות בהקב"ה.

וסוד זה הענין מקיף כל הבריאה עד כדי כך, עד שהרכינו יונה ז"ל מבאר סוד ול כי גם התורה הקדושה צריכה היתה להתחלה. ומה טיבה של ההתחלה? חלה נקראת זאת אשר "בכח" כבר הכל נגמר, הכל נגמר עד תכלית מציאותו, עורה היתה צריכה להתקדם לה נעשה קודם לנשמע, כלומר קבלה עד תכליתה, בזה כזאת אשר "בכחה" היה כבר הכל נגמר, ודוקא אז, דוקא עם הקדמת "בכח", כי אז היה באפשרות לצאת לקיום כל ה"פעול" של התורה. אבל לולא התחלה, לולא הקבלה, לולא "הבכח" הקדום, לא היתה בשום אופן אפשרות תוצאת ה"פעול", כי לולא הקדמת ה"בכח", אין כל "בפועל". - "בין שקבלו ליהם לעשות מעלה עליהם הכתוב כאילו עשו מיד", ובלי "קבלו" לא יבא שום אופן "המעשה", מעשה בלא הקדמת קבלה אין קיום לו, הוא סוד אמרם ז"ל "כל שמעשיו מרובין מחמתו", ר"ל שהקדים קבלה, כי אז דוקא מתקיים!.

ים באה הקבלה בכל שלמותה, עדיין מצאו נקודה רעועה וטענה בקבלתם - זכאן מודעה רבה לאוריינתא", עדיין ראו איזה בחינה של אונס בקבלתם, "יש" ברש"י, "ואמר רבא אעפ"כ הדור קבלה בימי אחשורוש דכתיב (אסתר כז) קימו וקבלו היהודים, - קיימו מה שקבלו כבר". - הקבלה על תורה לא נשלמה עד דורו של אחשורוש, בדורו של אחשורוש אז הוא שבאה קבלה, הקבלה של נעשה ונשמע, בכל ה"אהבה" ה"חפץ" וה"רצון"!

22

הנה יוצא לנו כי כל התורה תלויה דוקא בקבלה. חג השבועות אשר שמו נקרא על ענין ההכנה של "שבעה שבועות חספס לך", הנה אמנם כן, כל סוד הדברים תלוי בהכנה, תלוי בקבלה, אדם הרוצה להיות לו שייכות לתורה, עליו לידע כלל זה, כי הכל תלוי בקבלה, הכל תלוי במדת ה"רוח" שהכין בראשונה, עד כמה שאדם יכניס בעצמו אהבה חפץ ורצון, אשר כל הרוחות שבעולם לא ייזו אותו ממקומו - עד כדי כך הוא משתייך לתורה, כדי כך הוא קונה תורה. הגרי"ח ז"ל מוולוז'ין כותב בספרו נפש החיים (שער ד, ז) ראי להאדם להכין עצמו כל עת קודם שיתחיל ללמוד, להתחשב מעט עם קונו ית' בטהרת הלב ביראת ה' וכו' וגם יקבל על עצמו לעשות ולקיים ככל הכתוב בתורה וכו' וכן באמצע הלימוד וכו' טרם יכבה מלבו יראתו ית' שיקבל עליו קודם התחלת הלימוד, להתבונן מחדש וכו' כדי שתתקיים תלמודו בידו. - ללא הכנה קדומה אין התחלה לכלום, א"כ ודאי על האדם החוב למעשה לראות להשתדל תמיד בעסק הכנות וקבלות. תמיד לא יחסר מזג הקבלות, כן בתחילת הזמן, בתחילת כל יום, בתחילת כל סדר, תיכף יתבונן מעט ולעשות קבלה, קבלה על ראשיתו ועד סופו, לספוג עצמו "רוח" לכל הזמן שמתכוונן לעשות, כי רק אז יצליח ויתקיים, כי "נעשה קודם לנשמע" היא עיקר כל קבלת התורה, ב"קבלה" שם כל התורה כולה - "וילכו ויעשו"!

25

הנפש החיים (שי"ר פ"ז) מבאר אימתי דיבקות בתורה מביאה לדיבקות בהקב"ה, כאשר לומדים את התורה "ביראה וטהרת הלב כדי שיוכל להתקשר ולהתרבק בעת עסקו בתורה" בדבריו ורצונו ית' - ללמוד תורה אין זה ענין לעסוק בדיבקות, אלא להתרבק בתורה, היינו ללמוד תורה, להשיג ידיעת הגמ' ראשונים ואחרונים. הגישה אל התורה צריכה להיות לימוד תורת השם, ושאיפה לדעת את התורה כי היא גילוי של רצון השם. וקודם הלימוד צריך להתבונן כראוי ולדעת כיצד לגשת אל התורה ביראה, לדעת את גודל קדושתה. א"כ אין הדיבקות בתורה באה מיראה טבעית, אלא לשם כך זקוקים להכנה מתוך יראה וטהרת הלב.

When Moses came into the Communion Tent to speak with [God], he would hear the Voice speaking to him from between the two cherubs on the ark cover over the Ark of Testimony. [God] thus spoke to him.

28

Derash Maske - R. Moshe Feinstein

וישמע את הקול - He heard the voice (7:89).

Rashi explains: "I would think that the voice was low, therefore Scripture says: את הקול, the voice, the voice with which He spoke to him at Sinai: when it reached the entrance, it was interrupted." Now, why did God speak in such a loud voice if in any case it had to be interrupted?

It seems that this phenomenon took place because if a righteous and pious man, who engages diligently in Torah study, wishes to hear Hashem's voice, he can hear it. Although it would appear that we cannot hear it today, that is not so. Indeed, the voice that was heard at Sinai was a great voice, which did not cease (see Shemos 19:19). Even today, it can be heard, by those who internalize the Torah and its mitzvos, for with our limited intellect alone it would not be possible to comprehend the profound voice of Hashem found in the words of the Torah.

29

Rav Solovevich

In a certain sense what Kedushah is for the Jew, Torah is for the talmid chabham. Torah should not just be an intellectual pastime. True, one can enjoy the intellectual creativity involved in Talmud Torah, but Talmud Torah should be an emotional experience as well; one should feel a tremor when engaged in it. The Torah should be seen not just as a book, but as a living personality, a queen like the Shabbos Malka, with whom one can establish an I-thou relationship. In many places the Torah is referred to as a personality, as for example: "The Torah said before The Holy One Blessed Be He." The study of Torah should be a dialogue, not a monologue. If I look at the Gemarah as simply paper and print, as merely a text, I would never be creative; Torah is a friend.

30 נתינת טעם ליהושע

יש ללמוד מפרשת הנשיאים את היסוד שאחז"ל (סנהדרין קו): רחמנא לבא בעי, המחשבה היא העיקר, דאף שבמעשה היה שוה קרבן כל הנשיאים, כתבה התורה כל קרבן בפרטות, מפני שכל נשיא השקיע בקרבנו את המחשבות והכוונות שלו בפרט המיוחד של שבטו. ובוה מלמדת אותנו התורה"ק כי רחמנא לבא בעי, ובמיוחד בקרבן לא המעשה הוא העיקר אלא המחשבה, וכל שבט יונק קדושתו מהכוונה שהכניס הנשיא בקרבנו. ועוד איתא שבקרבן הנשיאים נכללה גם תפלה, שכל נשיא ביקש על שבטו שיגיע למה שהוא צריך להגיע. ולכן כפלה התורה את קרבן כל שבט לחוד, כי זהו מקור עבודת ה' של השבט הזה.

31 רבינו תימא הוה

ונראה לומר דפרי גווי כוונת יש בחפלה, האתח כוונה של פירוש הדברים, ויסודה הוא דין כוונה, ושנית

שיכון שהוא שומד בחפלה לפני ד'. כמבואר בדברי פ"ד שם ז"ל ומה היא הכוונה שיסנה את לבו מכל המחשבות ויראה עצמו כאלו עומד לפני השכינה. ונראה דכוונה זו אינה מדין כוונה רק שהוא מעשה החפלה, ואם אין לבו פנוי ואינו רואה את עצמו עומד לפני ד' ומתפלל אין זה מעשה חפלה, והרי הוא בכלל מתעסק דאין בו דין מעשה.

32a Lonely Man of Faith - R. Solovevich

Prayer is basically an awareness of man finding himself in the presence of and addressing himself to his Maker, and to pray has one connotation only:

→ to stand before God.* To be sure, this awareness has been objectified and crystallized in standardized, definitive texts whose recitation is obligatory.

33a The Art of Jewish Prayer - R. Kitzner

It is very difficult for most contemporary people to relate to prayer. It is rare for us to pray in the meaningful ways in which prayers were designed to be said. It is so easy to become distracted as soon as we open our prayerbooks. We think about our latest business deal or investment, about what we are going to say to our friends once we finish praying, about what we will eat once prayer is out of the way, and so on. Frequently, the ways in which we set ourselves up to pray are guaranteed to fail.

Even if we intellectually appreciate the need to pray in a standardized and regimented way, that knowledge does not ensure that we will pray in a meaningful manner. Many Jews know that they should pray, yet they don't want to discipline themselves in order to pray successfully.

326

-it remains unalterably true that the very essence of prayer is the covenantal experience of being together with and talking to God and that the concrete performance such as the recitation of texts represents the technique of implementation of prayer and not prayer itself.

6 Thus, we come to prayer with many barriers. Most of these barriers are rooted in questions that develop, some of which generate negative attitudes. The most important change we can make in our attitude about Judaism, and about prayer, is to realize that whatever small changes we can make are worthwhile. Any small steps, any attempts to make positive changes in the ways that we pray, are valuable.

The Hebrew word kol (or chol) has two meanings. Sometimes it means "everything," and other times it means "any part of the whole thing." When the Torah speaks about prayer, it says that the Jews should worship God bichol levavchem. This can be translated as "with your whole heart," or "with any little piece

Creating a Vessel

3 קצת תורה ויחס אלהים
וכי הקבלה שהקדימו לתורה היא כל העיקר, עם הקבלה נחשב כאלו כבר עשאו,
כל המעמד הגדול, כל מעמד הר סיני כולו, הננו מגדירים אותו כאמירתם "נעשה
קודם לנשמע", ומהו הגדרת ענין נעשה קודם לנשמע, וגם איך זה אמנם אפשר
— כשאלת הר"י ז"ל — להיות נעשה טרם ששמעו?

1
(ג) לבי ושאלתי לך, והנה הגם היה רק במאמר שנעשה
כמעין ומקור זיל שפן מדליו בשפע שובע רצון.
ובכ"ו היה צריך שגם הכלים שתצוק וזשפן בהם יתנו
פוכנים לקבל הברכה, ולכן הוסיף מאת כל שכיניכי
שבתה וזכר כלי כל השכנים אל קבלת הברכה, והנה
אלישע רצה שיגמר זנס בפעם הראשונה שתרבה בגלים
כ"כ עד שיהיה די לשילום החוב ולטרנסום בעתה,
ולזיא כלים רקים אל תמעטי:

3 Iron
1 * For there is a source for silver, and a place where gold is refined.
2 Iron is taken from the soil, and copper is smelted from stone.

5 רש"י ז"ל (בראשית כ, ד)
מפרש אמרו "ביום עשות ה'א ארץ ושמים" — "למדך שכולם נבראו
בראשון". וברמב"ן ז"ל (שם א, ב) מבואר כי ביום הראשון "הוציא מן האפס
הגמור המוחלט יסוד דק מאוד אין בו ממש, אבל הוא כח פמציא פוכן לקבל
הצורה ולצאת פן הכח אל הפועל, והוא החומר הראשון נקרא ליונים היולי
ואחר ההיולי לא ברא אבל יצר ועשה ממנו, כי ממנו המציא הכל והלביש
הצורות ותקן אותם", עיי"ש אריכות דבריו הק'. "והנה אם ככה היה סדר
הבריאה, שבראש וראשונה נברא חומר וצורה שבהם כבר נכללו כל מה שעתידי
לצאת, ומהם הוא אשר יצאו הכל, כל הבריאה לפרטיה בפועל, הרי שכן הוא
רצון הבורא ית' בחק הבריאה, שכל דבר לא יתקיים בלתי התחלה בראשונה."

4 - מבאר לנו הכתוב כי הלא
לכל דבר ודבר ישנו מקום מוצאו, מקום התחלתו! כל דבר הלא יש לו שורש
אשר ממנו תולדתו. וכיריעה זאת מגיעים אנו כזה לסיבה הראשונה, לסיבת כל
הסיבות, אל שורש כל השרשים, הוא הבורא ית"ש.

7 Living Inspired R. Tatz
Just as the body has its root in the *neshamah* (soul), so too the
inner wisdom has a higher root. This root of wisdom is
ratzon, desire. In this source lies the origin of all inner life.
The outer mind can never initiate, it can only respond. The
inner mind is all initiative, and its own beginning is desire.
Every process has a beginning. Before the process begins
there is nothing, emptiness. Suddenly, there is something — the
flash of an idea, the surge of energy which the mind feels at the
beginning of a project. At the interface between that emptiness,
that potential, and the very first spark of thought, is desire. It is
the motivating energy of bringing something into being from
nothing. Of course, it is infinitely short-lived: once we become
aware of the thought it is present, already formed. But the
moment of flashing-in leaves a residue of energy in the mind,
a "high", and we can savor it briefly.

6
ככה הוא יסוד הבריאה בכללה, וככה הוא סוד האדם בבנינו ובכל עבודותיו, כי
תקדים ראשית כל, התחלה על דבר, באופן כזה אשר כל מעשיו, וכל העתיד
להבנות מהם, הכל יהיו נכללים ונמצאים בכח בהתחלה שלו, עד שגמר הענינים
יהיה כמעט נשלם באותה ההתחלה, ולא תהי' חסר כי אם ההוצאה מ"כח אל
הפועל", — אין כל דבר, אין כל "בפועל", — אם לא תקדים לו ה"בכח".
הנחו בכחינת "גרעין", "וריעה", לכל העתיד לבא, כל התולדות
היוצאות, כבר נכללו ונגמרו עד הסוף בתוך הגרעין. — בלתי הגרעין ודאי כי
לא תהיה, ולא תקום, כל הויה. זהו ענין אשר פירש הרמב"ן ז"ל (שם א, כז) על
פסוק (שם א, כב) "ויברך אותם אלקים לאמר", "הוא המאמר שנתן בהם כח
התולדה". — הוא סוד ענין ה"בכח", הוא המקיים כל הבריאה, כל ב"פועל"
יש בתוכו ענין של "בכח" על קיום העתיד, וכן נמשך הענין עד אין סוף, בראשית
דבר בא הכח להכפועל, ומהו הכפועל בא עוד הככח להכפועל שני וכן חזר
חלילה.

9 In fact, if one can generate the ruthless honesty
required for this exercise, when one traces one's moti
down to the underlying desire which subsumes all the
superficial desires, that one all-encompassing desir
accurate definition of who one is essentially.

10 Each motivation has
a reason, a goal — if I could achieve this, it would lead to that,
and so on. But ultimately the one final *tachlis* (purpose) to which
all the others lead, the one which has no ulterior element, that
which one wants because one wants it — that is the source.

This deep root is the tool of *bechira* (free will); one can begin
to understand why *bechira* is expressed as the crowning glory
of the human, the very *tzelem Elokim*, "image of G-d" element
in the human structure.

8 Before anything can happen it must be motivated, and that
motivation is *ratzon* — "desire" or "will". It is the flash of
conception.
This *ratzon* is a mysterious force in the mind. It is the source
of all inner life. The numerical value of *ratzon* רצון is also that of
מקור "source"; and of שמו "His Name" — the ultimate source.
No thought or action can ever be traced more deeply than to
this point; no cause can ever be defined which underlies it: it is
the root cause, the deepest source of all outflow in the mind and
neshamah